

nud haige sedda kanda ja nõrkas kotti al ärra;
 agga kui Prantsus temmale mõnned lõgid olli
 palja mögaga selja peäle annud, wöttis haige
 kotti jälle selga ja kandis eddasi, kurni laagri.
 Ja wata, se olli hea arsti rohhi. Kotti kandja
 haigus kaddus sestammast tunnist, et ta pärrast
 weel süddamest römüs olli, et temma pärrast,
 feigel ello ajal, ennam haigust ommas ihbus
 ei tunnud.

Peks ei te jo ial kurja,

Mis siin rahwas laidab murja!

Prantsus, se suur birmoandja,

Satis koera-kotti kandja, —

Läbbi omma hullo tojo —

Haige mehhe, terwelt tojo! —

Menda hoidwad witsa kimbud

Kurja laste pahhad tembud,

Õige omma näggematta.

Et need jäwad teggematta;

Mis, kui isjad witsjad wõtwad,

Lapsed tehha lohhe tõtwad.

Rõmo tunneb wagga siis,

Wallo se, kell' pahha wiis!

Menda, kui me praego näinud,

Peks ka haiget terwets teinud;

Mis siis kurjal lapsel loota?

Uhtid muud, kui pekso oota!

Kus ei nõu hea jõnna,

Seäl on peks siis ikka kenna!

Lõukoera rammust.

Sedda on nähtud, et lõukoer hea hobbusiega
 nisammo kergeste metsa jookseb, kui rebbane
 annega. Üks mees ütleb, et temma omma fil-
 maga näinud, kui noor lõukoer ühhe täiskas-
 wand hobbusiega terve pennikoorm maad, sealt
 paigust suus ärrawinud, kus ta hobbust esmalt
 olli ärramurdnud.

Üks teine, nimmega Sparmani, kirjutab, et
 temma Abwrikama lõuna pool otjas omma fil-
 madega näinud, kui suur lõukoer sure tuggewa
 lehma juhho tõmbanud ja sellega ni rutto ärra
 läinud, kui kas hiriga, ja on weel ülle laia ja
 süggawa krawi karganud, kui olleks pu-
 leht temma suus olnud.

Se ramm, mis lõukoera sees,

On hirmus innimeste ees;

Mis ta on sanud selle käest.

Kes keil on lonud wagga hääst.

Kus jõe, helde, kallid Ma.

Seäl omma waewa ellada:

Siin tappab rahwast wina joom,

Seäl murrab jälle metsa loom;